

ΣΥΜΕΩΝ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

ΚΑΙ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

SYMEONIS MAGISTRI

ET LOGOTHETÆ CURSUS

EPISTOLÆ.

(Apud Allatium, in Diatriba de Symeonibus.)

I.

Ut scite qui scripsit, et prorsus fortunate, in eum qui ante stabat, jaculum jecit: et qui vulnus accepit, si sensu non careat, gaudebit potius animumque voluptate explebit, suaviloquentiæ melle delinitus: similisque fuerat oratio quodammodo torquibus, pondere quidem gravibus, sed materia aureis; qui artificii summa venustate oculos adeo delectent, ut molestio, quæ ex pondere advenit, sub pretiosæ materiæ et artificii pulchritudine recondita, sensum effugiat.

II. *Nicetæ Smyrnensi metropolitæ.*

Venere ad nos litteræ amicissimi mihi, et in omnibus pretiosissimi animi verum exemplum atque imago. Sic enim per eas et mores probissimos et æquitatem (illam nempe tuam) expresseras, ut eundem ipsum Nicetam meum oculis mihi viderer aspicere, ut ut est, astantem, et quam mollia atque suavia colloquia mecum conferentem. Et erat omnino necesse, animo ita compositum et expetitur ab omnibus, pari ratione et lingua esse instructum, ne nimium absens eos contristares, quos tuis sermonibus hilaritate afficias; sed veluti præsens temetipsam amicis exhibeas. Sed utinam perpulchræ ejusmodi imaginis rursus exemplar intueri fas esset, ut non eo solum modo, quod apparet, ad multum tempus, sed te vere etiam concupito perfruamur.

III. *Eidem.*

Perpulchram hanc et gratiosissimam epistolam, et quam quispiam nuncupaverit Musarum artificiosissime fabrefactum opus, vere sapientissime et philosophiæ addictissime sacerdos, accipiens gavisus sum, ita me juvet veritas, et lubentis delibutus, genio meo benefeci, ipsumque scriptoris animum conieci, quantæ ille mansuetudinis, quantæ modestiæ et quantæ probitatis indicia præ se ferat. Licet enim oratio videatur aspera, erga eum nempe

A

ἄς εὐστόχως ὁ γράψας, καὶ λίαν ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ προκειμένου ἀρῆκε τὸ βέλος, καὶ ὁ τὴν πληγὴν δεξάμενος, εἴ τις αἰσθησις, ἡσθήσεται μᾶλλον, καὶ ἡδονὴν ἔξει, τῷ μέλιτι τῆς ἡδυσπειίας εὐφρανθεὶς. Καὶ ἔοικέ πως ὁ λογος κλοῦν τινι, βραεὶ μὲν τὴν ὄλκην, χρυσῷ δὲ τὴν ὕλην, καὶ πολλῷ τῷ κάλλει τῆς τέχνης τὴν ὄψιν θέλγοντι ὡς κλέπτεισθαι, καὶ διαλανθάνειν τὴν ἀπὸ τοῦ βάρους ἀχθηδόνα, τῷ τιμίῳ τῆς ὕλης καὶ τῷ περικαλλεῖ τῆς τέχνης ἐγκριπτομένην.

B'. Νικήτα μητροπολίτη Σμύρνης.

Γράμματα ἡμῖν ἦκεν, ἐναργῆς εἰκῶν τῆς πάντα ἐμοὶ τιμίας καὶ φιλοτάτης ψυχῆς. Οὕτω γὰρ ἐνέφηνας δι' αὐτῶν ἦθη τε τὰ χρηστότατα, καὶ ἐπιείκειαν, ἐκαίην δὲ ποῦ τὴν σῆν, ὥστε αὐτοχρημα ὄραν ἐδόκουν τὸν ἐμὸν Νικήταν, ἐστάναι τε, ὡσπερ ἔχει, καὶ ὁμιλεῖν μάλα μελιχρῶς καὶ ἡδέως. Καὶ ἔδει πάντως τὸν οὕτως ἔχοντα ψυχῆς, καὶ ἐπέραστον τοῖς πολλοῖς ὄντα, οὕτως ἔχειν καὶ γλιώττης, ἵνα μὴ σφόδρα λοιπῆς ἀφιστάμενος, οὐς εὐφραίνεις, ἀλλ' αὐτὸς σεαυτὸν ὡς παρόντα τοῖς φιλοῦσι, παρέχεις. Πλὴν ἀλλὰ γένοιτο τῆς καλῆς ταύτης εἰκόνας καὶ τὸ πρωτότυπον ἐσαῦθις ἰδεῖν, ἵνα μὴ τῷ δοκοῦντι μόνον ἐπιπολῶ, ἀλλὰ καὶ τῷ ὄντι τοῦ ποθομένου κατατρυφῶμεν.

Γ'. Τῷ αὐτῷ.

Τῇ καλῇ ταύτῃ καὶ χάρισεστάτῃ τῶν ἐπιστολῶν ἐντυχῶν, καὶ ἦν ἂν τις καλέσειεν ἔργον τι Μουσῶν τὸ φιλοτεχνόνατον, σοφώτατε τῷ ὄντι καὶ φιλοσοφώτατε ἱερέων, ἡσθην, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡδονῆς ἔσχον μεστὴν τὴν ψυχὴν, αὐτῆς τε τῆς τοῦ γράψαντος ἐστοχασταμην ψυχῆς, ὅσης μὲν ἡμερότηνος, ὅσης δὲ τῆς ἐπιεικειίας, ὅσης δὲ τῆς χρηστότητος τὰ σύμβολα διαφάνει. Εἰ γὰρ καὶ τραχεῖς οἱ λόγοι δοκοῦσι λαθ' ὅτου δὲ καὶ γεγόνασιν, ἀλλὰ τοῖς καλῶς αὐτῶν

γενομένοις οὐκ ἄδηλον ἔξουσι τὸ ἡδὺ, καὶ ὅτι δὴ ἄ
 τῷ μέλιτι τῆς ψυχῆς συγκεκραμένοι πεφόκασιν
 καὶ μοι δοκεῖν, ὁ τοῖς σκέμμασιν ἐκείνους βαλλό-
 μένος τοῖς καλοῖς, οὐχ ὕβρεσι βάλλεσθαι μάλλον,
 ἢ ῥόδοις πάττεσθαι δόξει. Ἐπεὶ δὲ τὸ ῥόδον ἔχει
 μὲν τινὰς ἀκάνθας συνεξανθούσας, ἀλλ' οὐ παρὰ
 τοῦτο τοῖς φιλοκάλοις ἀηδὲς, ἀλλὰ καὶ σφόδρα προσ-
 φιλὲς καὶ ἐπίχαρι· καὶ τὸ γλυκὺ τοῦτο ξύλον τὸ
 Ἰνδικόν (κιννήμωμον αὐτὸ καλοῦσιν) ἔχει μέντοι
 καὶ δάκνον ἀπὸ τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐντεῦθεν μάλλον
 ὑπονίξει, καὶ διεγείρει τὴν ὄρεξιν· καὶ αὐτὸν δὲ
 τὸν Ἐρωτὰ φασὶ τοῖς βέλεσι χαίρειν, καὶ οὐκ ἐκτὸς
 ποιεῖσθαι τῆς οὐδύνης τὴν ἡδονήν, Ὅπως δὲ καὶ τὰ
 ἐκ τῆς τέχνης ἀνθή καθωράιζε τὴν ἐπιστολήν! οἷα
 μὲν γὰρ ἡ τῶν ὀνομάτων καλλιπέεια καὶ φαειρότης!
 οἷα δὲ ἡ τῆς συνθέσεως ἁρμονία! τὸ δὲ τῶν σκωμ-
 μάτων εὐστοχον καὶ δάκνον μετὰ τοῦ ἡδοντα· ἡ
 δὲ τῶν Γραφικῶν χρήσεων εὐκαιρία, καὶ ἡ ἐν ἀπα-
 σιν ἐπιπρέπουσα φυσικὴ τις εὐροια καὶ χάρις, οἷον
 ὀπώρα τις κατὰ τὴν ὥραν γλυκερὰν λιβάδα καὶ
 μελιχρὸν ἀποσταζούσα. Καὶ τί τ' ἄρρητα ἀναμετρή-
 σασθαί με δοκεῖ, κατὰ τὸν εἰπόντα. Πάντως δὲ ἔδει
 τὸν οὕτως εὐπρεπῆ τὸν βίον, οὕτως εἶναι καὶ τὸν
 λόγον ἐπιτερπῆ, ἵνα μὴ βασιλεύῃ μόνον ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ καὶ κατὰ βίου παντός, καὶ κατὰ λόγου κέκει-
 ται τὴν νικῶσιν.

Δ'. Τῷ Λαοδικεῖας.

Ἐδεξάμην τὴν καλὴν ἐκείνην, καὶ ἡδίστην ἐπι-
 στολήν, ἐναργῆ τῷ ὄντι χαρακτῆρα τῆς ἀγαθῆς σου
 καὶ γλυκεῖας ψυχῆς. Καὶ γὰρ φέρων αὐτῇ ἐνέθηκας
 ἡθὺς τε σώφρον, καὶ ἡμερότητα, καὶ μελιχρὸν
 πνεῦμα, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν χειλέων ρέουσαν ἡδο-
 νήν. Καὶ μοι ἐδόκει, δι' αὐτῆς ὁμιλεῖν, ὡσπερ
 ἔθους ἔχεις μάλα κοσμίως, παρμιγνύων κόσμῳ
 τὰς χάριτας. Οἷος σὺ ταῦτα κινῆν ἐξάσιος,
 καὶ κέντρον τι φιλικῆς ἀπόρρητον ταῖς ψυχαῖς ἐν-
 εἶναι. Ὅστε ὅποτε τὴν ἐπιστολήν ἀνεγίνωσκον,
 Πόσον ἔλεγον δύνασθαι πλεον τὰς σώφρονας χά-
 ριτας, ἢ περ τὰς μὴ οὕτω ἐχούσας! καὶ τι μέγα
 πεποιηθέναι τὸν ἱμάνα ἐκείνον ἔφασκον, ἐν ᾧ φι-
 λότης καὶ ἡμέρος, καὶ τ' ἄλλα τὰ τούτων αἰσχίω,
 ὅτι τὸν πᾶν πρὸς τὰ τοιαῦτα θάδιον Δία γεγονέναι,
 θελῆσαι. Ἄλλ' ἡ ἐπιστολή, πόσων μὲν χαρίτων πλειό-
 νων εὐπορος ἦν! πόσῳ δὲ καὶ σώφρονα νοῦν πλεον
 χειρώσασθαι δυναμένη! Ταῦτά τε ἔλεγον, καὶ ἐμα-
 κάρεζόν σε τῆς γλώττης, οὐχ οὕτως ὡσπερ σὺ τὴν
 ἐμὴν ῥητορικῶς καὶ εὐτέχνως, ἦν ἐπεὶ μηδὲν ἔγνωσ
 ἀφ' ἑαυτῆς ἔχουσαν, ἀπὸ τοῦ κεχρηῆσθαι τῷ μεγάλῳ
 Βασιλεῖ πρὸς λόγους, ἔκρινας ἐπαίεον, αὗτος δὲ
 ἀπαξ τὸ φιλοσοφεῖν ἐλόμενος, καὶ λιτότητα, ὡς οὐκ
 οἶδ' ἄλλος τις βασιλέων, ἡγαπηκῶς, ἀνέχεται καὶ
 ταύτης δὴ πάντως τῆς γλώττης, οὐδὲν, μὰ τὸ φι-
 λιον, οὐδὲν κόμψον, οὐδὲ περιττὸν ἐχούσης, ὡσπερ
 ἔφησ. Τὸ θερμουργὸν ἀπέλαβον σκευός, οὐ χρεῖας
 ἔνεκα μάλλον, μὰ τὴν σὴν ἱερὰν κεφαλὴν, ἢ φιλικῆς
 ἔμπυρόν τι ταύτης ὑπόμνημα εἶναι τῷ θερμῷ τῶν
 σῶν ἐπιθυμιτῆ.

quem respicit; at qui probe eam delibaverint, nœ
 illi et dulcem degustaverint, et quantum ea cum
 animi melle commisceatur, animadverterint. Et
 mihi plane videtur, qui perpulchris dieteriis illis
 impetitur, non injuriis appeti, sed magis rosis in-
 spergi. Quandoquidem etsi rosæ una cum flore ena-
 tis simul horrent spinis, non propterea coloris stu-
 diosis ingrata; imo quam maxime concupita et
 gratiosa evadunt; et dulce hoc lignum Indicum, cui
 cinnamomo nomen est, natura quidem sua mor-
 det, sed eo magis ac magis vellicat, et cibi appe-
 tentiam excitat. Ipsum etiam Cupidinem tradunt,
 sagittis gaudere, ei non absque dolore voluptatem
 impartiri. Quonam non modo et ex arte petiti flo-
 res Epistolam decorabant? Qui nominum delectus
 et splendor? quæ compositionis concinnitas? At
 dieteriorum exactum arte pungensque cum volup-
 tate, et Scripturæ auctoritatum opportunitas, et in
 omnibus conveniens et naturalis affluentia et gra-
 tia, veluti fructus quispiam in tempore, dulcem
 guttam suavemque instillat. Et quid opus est, me,
 quæ verbis exprimi nequeunt, oratione persequi, ut
 ille aiebat? Prorsus addecebat eum, qui sic vita
 spectabilis est, ita esse et oratione jucundum, ne
 viris tantum imperitans, sed et inter vitæ instituta
 varia omnesque orationis modos, palmam haberet.

IV. Laodiceno.

Perpulchram illam et jucundissimam epistolam
 suscepì, manifestam probi tui et suavis animi effi-
 giem. Namque in ea de tuo apposuisti et morum
 gravitatem, et tranquillitatem mentis, et melleum
 spiritum, et, quæ a labiis effluit, voluptatem. Et
 mihi videbaris per eam sermonem admodum de-
 core conferre, uti tibi moris est, pulchritudini
 gratias immiscens, qui in illis miscendis et aculeo
 amicitiae, oratione exprimi non æque facili, in
 animos injiciendo præclare eximius es. Adeo ut
 percurrens epistolam, Quante, inqueiebam, robore
 plus prudentis gratiæ, quam quæ ita se non ha-
 beant, abundant? et magnum quid egisse cingu-
 lum illud, asseverabam, in quo et concubitus et
 amor, et alia hisce obscœniora, ad similia Jovem
 ipsum propensissimum alliciens. At epistola quot
 gratiis iisque affluentioribus redundat, quantoque
 potioribus viribus ad mentem prudentem manci-
 pandam potest et pollet? Hæc ipse dicebam, et
 beatum te esse ob linguæ præstantiam prædicabam,
 non æquæ ac tu meam, oratoriis flosculis et di-
 cendi artificio fretus; quam cum ipse agnovisses
 nihil ex se habere, quod et magnus imperator ad
 dicendum uteretur, laudibus tuis dignam judicasti.
 Verum et cum semel animum ad philosophandum
 addixit, tenuitatem, ut ex aliis imperatoribus nemo,
 amplexus, et hanc quoque linguam utcunque su-
 stinet, nihil, per nostram amicitiam, comptum ne-
 que supereminens habentem, ne tu dixeris. Vas ad
 calefaciendum accepi, non ut eo utar; non, per
 tuum sacrum caput, sed ut amicitiae igneum mihi,
 calidiorum tuorum studioso, monumentum sit.

V. *Eidem*

A

Tuæ pietatis tabellas, diligenter percurrens, cognoscensque te maxime animo angî, quod a nobis responsum ad tuas non habueris, hæc tibi ratione valide et veritati ipsi consone respondemus. Silentii causa non est tuarum rerum oblivio, ut tute opinaris; neque quod eas flocci pendamus, segnior manus redditur ad scribendum; sed rerum publicarum indeprecabilis occupatio et assidua conflictatio, et nusquam de iis cura intermittens, et linguam et manum consistere et commorari cogit, quominus ad tuas respondeamus. Sic est, linguam et manum retinet; animum vero non impedit, quin notorum et amicorum recordemur. Nunquam enim tantumdem sollicitudo prævaluerit, ut et animo eorum memoriam evellat, quibuscum semel amicitia juncti sumus. Sed hæc quidem in optima animi parte sita est atque intime profundo insita, notasque accuratas habet. Quæ vero singulis diebus occurrunt, decenti providentia procurante, continuo feruntur, nihilum quidem eam lædentia. Addas illud quoque, nonnulla a te scripta, non responsione, sed fide magis indiguissæ, ut vera apud nos æstimarentur, qualia fuere de procuratoribus, quæ non multum ante tempus in cognitionem venerunt; et ea ipse existimo, quam quæ in Sagra gesta sunt, credibiliora. Habes jam a nobis sufficientem responsionem; vel, si vis, plagæ quæ ab amore illata est, remedium: et oblecta te gaudio, quod non promptum et quod ad manus est, sed tutum opportunumque possideas. Facultas enim est, etiam non amanti, literas scribere; at memoria recolere, et mente retinere, qui amicitia conjunctus non est, nequit. Quod si quandoque tale scripserit, quod necessario responsum exigat, prorsus et scribemus et respondebimus. Interim modo tu preces funde, et Deum supplicationibus exorare non desinas, ut prospere nobis, quæ præ manibus sunt, eveniant.

VI.

Decursis tuæ pietatis litteris, mentem et scopum, qui in illis latebat, capere non potuimus. Namque volens et libens, cum in gremio sententiam abdidisses, multis nos ac variis erroribus implicasti, cum non esset, ubi exquisita rei propositæ comprehensione mentem firmaremus. Quod si quæ ipse tibi proposueras nobis occultare, tibi erat in animo, finem jam habuere pro tua sententia. Quare vero et in ipso ingressu ea prorsus non texisti silentio, sed litteras cum illis communicasti, quos volebas habere participes eorum, quæ per illas significabantur. Quod si quæ scripseras omnino manifesta iis esse volebas, ad quos scripsisti, quid tibi met ipsi adversaris, rem peragens nihilo ab ænigmate dissimilem, ut quæ neque velles, ea ipsa velle te deprehendaris? Si itaque prorsus aves, sicuti te velle sat scio, quam volens offudisti scriptis obscuritatem, rejice et tui consilii sententiam aperi. Neque enim quispiam de te dixerit, voluntate qui-

E'. Τῷ αὐτῷ.

Τὸ τῆς Θεοφιλείας σου γραμματεῖον ἐπιμελῶς ἀναγνόντες, καὶ ἀθυκοῦντά σε παρὰ τὸ μὴ ἀντίγραφα δεῦρο παρ' ἡμῶν διαγνόντες, ταύτην ποιούμεθα τὴν ἀπολογίαὺν ὑγιῶς ἔχουσαν, καὶ σφόδρα τῇ ἀληθείᾳ συνάδουσαν. Οὐ λήθη τῶν σῶν αἰτία τῆς σιωπῆς, ὡς αὐτὸς ἔδοξας, οὐδὲ τὸ περὶ ἐλάχιστου ταῦτα ποιῆσθαι, ῥαθυμοτέραν ἔχομεν τὴν χεῖρα πρὸς τὴν γραφὴν· ἀλλ' ἡ τῶν δημοσίων ἀπραΐτης ἀσχολία, καὶ τὸ διηνεκῶς ἡμᾶς ἀπειληθῆναι τῇ περὶ ταῦτα φροντίδι, τοῦτο καὶ γλωτταν εἶργει καὶ χεῖρα τὰ παρ' ὑμῶν ἀμείβεσθαι γράμματα. Πλὴν ἀλλὰ γλωτταν μὲν καὶ χεῖρα δακνύει, ψυχὴν δὲ ὠδαμῶς ἀπείργει τοῦ μεμνηθῆναι τῶν ἐγνωσμένων. Μὴ γὰρ οὕτως ἰσχύσειε ποτε δι' αἰῶνος φροντίς, ὡς καὶ ψυχῆς ἐκβαλεῖν τὴν μνήμην τῶν παρ' ἡμῶν ἀπᾶς φιλεῖσθαι κριθέντων· ἀλλ' ἡ μὲν ἐν καλλίστῃ τῆς ψυχῆς κεῖται καὶ ἐνδοτάτῳ βαθέως ἐνημανθῆσα, καὶ ἀκριβοῦς τοὺς τύπους ἔχουσα· τὰ δὲ καθ' ἡμέραν ἐμπύπτοντα τῆς προσηκούσης τυγχάνοντα προνοίας φέρεται ἀενάως, μηδὲν αὐτῇ παραδύπτοντα. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἐν τῶν παρὰ σου γραφέντων, οὐ τοσοῦτον ἀπολογίας, ὅσον ἔδειτο πίστεως, καὶ τοῦ ἀληθῆ παρ' ἡμῶν δεῖξαι, οἷα τὰ περὶ διοικητῶν οὐ πρὸ πολλοῦ γνωρισθέντα· ὧν γε δὴ καὶ ἔτυχον, καὶ πιστά μοι ἔδοξε ταῦτα μᾶλλον τῶν ἐπὶ Σάγρας. Ἐχεις ὀρκουσαν παρ' ἡμῶν ἀπολογίαὺν, ἢ θεραπεῖαν τῆς κατὰ πόθον πληγῆς. καὶ χεῖρα, ὅτι μὴ τὸ ῥᾶστον καὶ πρόχειρον, ἀλλὰ τὸ ἀσφαλὲς καὶ κείριον ἔχεις. Γράφειν μὲν γὰρ ἐνὶ καὶ μὴ φιλοῦντι, μεμνηθῆναι δὲ καὶ κατὰ νοῦν ἔχειν, τὸ μὴ φιλίως ἔχον, ἀδύνατον. Εἰ δὲ καὶ τοιοῦτόν τι ποτε γράψῃς, οἷον ἀναγκαίως ἀπαιτοῦν τὴν ἀπολογίαὺν, καὶ γράψομεν πάντως καὶ ἀπολογησόμεθα. Μόνον αὐτὸς εὐχου, καὶ ταῖς πρὸς τὸ θεῖον δεήσεσιν εὐδοῦν ἡμῖν τὰ ἐν χερσὶ, μὴ ἀμέλει.

Σ'.

Τοῖς τῆς σῆς Θεοφιλείας γράμμασιν ἐντύχοντες, τοῦ ἐν οὐτοῖς ἀποκεκρυμμένου σκοποῦ ἐφικέσθαι οὐκ ἠδυνήθημεν, ἀσφαῖα γὰρ ἐκουσίᾳ τὴν διάνοιαν συγκαλύχας, εἰς πόλλας ἡμᾶς καὶ διαφόρους περιπλανᾶσθαι πεποιηκας, μὴ ἔχοντας ὅπη στῶμεν τῇ ἀκριβοῦ καταλήψει τοῦ προκειμένου. Εἰ μὲν οὖν ἠδούλου μὴ νοιθῆναι τὰ τοῦ σκοποῦ, πεπλήρωτα σοὶ τὰ κατὰ γνώμην. Τί δὲ μὴ τὴν ἀρχὴν τελείως ἀμεσιωμησας, ἀλλ' ἐκείνωνεις γραμμάτων, οὓς οὐκ ἠδούλου κοινωνοῦς ἔξῃς, καὶ τῶν δι' αὐτῶν δηλούμενων; Εἰ ἄπερ ἔγραψας δὴλα πάντως βούλει γενέσθαι τοῖς πρὸς οὓς ἔγραψας, τί αὐτὸς σεαυτῷ ἐλέγχῃ διαμαχόμενος, πρᾶγμα τι ποιῶν, παρ' οὐδὲν αἰνίγματος διαλάττον, καὶ ἄπερ ἂν ἐθέλοις, ἐν ταυτῷ μὴ θέλων φαινόμενος; Εἰ οὖν ὅλως βούλει, ὡσπερ οἶδα καὶ βούλει, περίελε ἦν ἐκὼν κατέχεις τῶν γεγραμμένων ἀσάφειαν, καὶ καθαρῶς ἡμῖν δῆλου τὰ τοῦ σκοποῦ. Οὐ γὰρ ἂν τις ἐπὶ σοὶ λέξειεν, βούλεσθαι μὲν, μὴ εὐνοῦσθαι δὲ, καὶ ἀτονωτέραν ἔχειν τὴν

γλώτταν τῆς διανοίας, ὅς νοῆσαι τε ἀγαθὸς εἶ, καὶ ἔρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν ἱκανώτατος. Ὁ δὲ πρὸς τῷ τέλει τῆς ἐπιστολῆς ἔγραψας, ἀποδυσπετῶν, καὶ τὰ μέγιστα ἀθυμῶν, ὡς περ ὑπὸ τούτου κωλυόμενος, τοῦ μὴ τῆς ἡμῶν ἀπολαύειν καὶ θέας καὶ ὀμιλίας· καὶ τότε παρὰ σοὶ κεῖται· σοῦ γὰρ βουλομένου καὶ ἡμῶν ἐθελόντων, τίς ἐστ' ὁ κωλύων; ζητοῦμεν μαθεῖν. Πλὴν ἀλλὰ καὶ ἀπὼν, μὴ παύσῃ μεμνημένος ἡμῶν, καὶ τὸ θεῖον ἡμῖν τε καὶ τῷ λαῷ διὰ παντός ἐλεούμενος.

Z'. Κωνσταντίνῳ τῷ Ῥωμαίῳ.

Γράμματά μοι ἦκε παρὰ τῆς φίλης ἐμοὶ καὶ χειρὸς καὶ γλώττης. Γράμματα φίλιας, ὅσης ἡδονῆς ἀποστάζοντα. Ἐγὼ δὲ ἠχθόμην διπλῆ, φίλιαν πάσῃ μικροψύχως ἐπαρώμενος καὶ μεμφομένου, οὐ τῷ στερεῖσθαι μόνον τοῦ φιλουμένου, ἀλλὰ καὶ τῷ παραζηλωσαί πλέον, καὶ δεινῶς ὑποκνισθῆναι, καὶ παθεῖν τὴν ψυχὴν, ἐφ' οἷς ἐτέρους μὲν ἐώρων γραμμάτων ἀπολαύοντας σῶν, ἐμὲ ὡς περ ἡμελημένον τὸν παρὰ σοὶ Ὀρέστη ποτὲ Πυλάδην εἶναι οἰόμενον. Ἀλλὰ νῦν ἐπέχω τὸ χρέος, ἐπιστολὴν δεξάμενος, μικρὰν μὲν, καλὴν δέ· οὐδ' ὅσον εἶπεῖν, καὶ οὐ τρεῖς, ἀλλὰ μυρίας ἔχουσαν τὰς ἐν αὐτῇ χάριτας. Καίτε τοιγαροῦν, καὶ γράφε, καὶ τοῖς τοιούτοις ἡδίστοις γράμμασι παραμυθοῦ ψυχὴν, πόθῳ τῷ περὶ σὲ κάμνουσαν· ὡς ἡμεῖς γε τὰ σὰ ἀξίως ἐπαινοῦμεν μηδαμῶς, φιλοῦμεν δέ.

H'. Τῷ Λαοδικείας.

Ἐγκαλοῦμαι οὖν, ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι μοι ἀπολογῆσθαι ῥάδιον, οὐχ ὡς ἀποροῦντι ἀπολογία, ἀλλ' ὡς ἀποροῦντι σχολῆς. Πλὴν τὸ μὲν σιωπᾶν ἐγκαλεῖσθαι μοι· μετέχει γὰρ ἀληθείας, καὶν μηδὲ συγγνώμης ἀμοιρῆ· τὸ δὲ μὴ φιλεῖν, μηδέ ποτε, ἢ καὶ τὸ μὴ κατ' ἀνθρώπον λογιζέσθαι πρότερον· καὶν οἱ λόγοι μὴ φέρωνται πρὸς τοὺς φίλους. Ἐγὼ γὰρ ὅπως ἔχω φίλιας πρὸς σὲ, καὶ αὐτὸς οἶδας, ὅς γε τοῦτο τέως ὁμολογεῖς, ὅτι παρόντα φιλοῦ. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο, μηδὲ τῷ ἐτέρῳ διαπιστήσης, ὅτι καὶ ἀπόντα πλέον. Θαρόντος μὲν γὰρ ἱκανὰ παραμυθεῖσθαι τὸ φίλτρον ὄψις τε αὐτῇ, καὶ λόγοι καὶ ὀμιλία, ἀπόντος δὲ δεινὴ ἐπιθέσθαι ἢ ἔφεσις, παντὸς χηρεύουσα τοῦ παρκαλοῦντος. Ἀλλὰ σὺ δυσπραΐτητος πρὸς τὴν σιωπῆν, πικρῶς ἡμῖν αὐτὴν καὶ βαρέως προτείνων, ἦν οὐχ ἐκόντες, πόθεν; ἀλλὰ καὶ λίαν ἄκοντες φέρομεν πρὸς τοὺς φίλους. Γράφε τοίνυν αὐτὸς, καὶ παραμυθοῦ, καὶ κατὰ τοῦτο μάλλον, ὡς παρὰ γνώμην τι πάσχοντας, ἐφ' οἷς φιλεῖν ἔχοντες, κωλυόμεθα πρὸς τὸ λέγειν· ὡς περ εἶ τις ἀλγῶν αὐτὸ τοῦτο ἐπετράπη τὸ σιωπᾶν, καὶ μὴ λέγειν τὴν ἀλγηδόναν.

æque ac si quis male se habens dolensque, ipsum deponat, sed mutos corde premat dolores.

Θ'. Τῷ αὐτῷ.

Μετὰ τὴν ἐντεῦθεν, ὡς μὴ ὄφελον, ἐκδημίαν σου, οὐ διὰ γλώττης, οὐ διὰ γραμμάτων, οὐδ' ὅτι οὐν περ τῆς ἐμοὶ φίλης ἀκηκοότες ψυχῆς, οὕτω διακείμεθα,

dem valere, sed viribus destitui et linguam possidere cogitatione imbecilliolem, qui et intelligere maxime possis, et intellectu concepta verbis exprimere apprime peridoneus es. Ac quod in fine epistolæ scripseras fastidiens, et tete animi maximo opere angens, quasi ab hoc impedireris, ne et aspectu nostro et colloquio fruereris, hoc in tua quoque manu est. Nam si tibi in animo est, et nos non abnuimus, quis fuerit impedimento? Hoc perquirentibus indica. Quidquid tandem sit, et hinc absens, nostri vivam perpetuo memoriam teneto, Numen nobis et populo continuo propitians.

VII. Constantino Romano.

Redditæ sunt mihi litteræ ab amica mihi et manu et lingua; litteræ amicitiae maximis voluptatibus cumulatae. Ego vero ægre tuli dupliciter, amicitiae universæ, quasi pusilli animi essem, imprecans, et eam accusans, et quo te amato spoliarer, et, quod magis est, invidentiæ quodam motu acrique pruriginis concitus, animo deficerer, cum aliis tuas litteras reddi cernerem, me vero, qui aliquando apud te Orestem Pylades esse existimabar, neglectum contemptui haberi. At nunc vere debitum mihi tribuitur, dum accipio epistolam, parvam illam quidem, sed adeo pulchram, ut sermone exprimi nequeat; et non tribus, sed innumeris Gratiis referam. Valeas igitur scribasque, et ejusmodi minutissimis epistolis ex tuo amore animum laborantem recrees. Sic nos tua digne laudamus equidem nunquam, sed plane amamus.

C

VIII. Laodicensi.

Accusor nunc, pro quibus non ita facilis responsio est: non quod responsione destituor, sed quod otium non suppetit. Attamen silentium mihi imperatur: namque id a veritate alienum non est, licet venia excusationis non careat: amor vero erga amicos, nunquam mihi denegetur, aut uti homines non ratiocinari, etsi sermones ad amicos non deferantur. Ego etenim qua tecum amicitia devincior, tute ipse jam bene nosti, qui nec inficias is, præsentem te amari a me. Id si ita se habet, alteri quoque fidem adhibebis, multo magis absentem. Præsentis siquidem abunde satis cupidinem solabitur et aspectus ipse et sermones et colloquia: at absentis immaniter desiderium invadit, cum nulla leniat consolatio. Tu vero adversum silentium inexorabilis, illud nobis amare equidem graviterque inculcas, quod non sponte; unde enim id contigerit? sed quam maxime invitati erga amicos facimus. Scribe itaque tu, et recrea; ideoque potissimum, quod præter sententiam patiamur, dum, cum liceat amare, dicendi facultate privamur; hoc illi silentii lege imponantur, ne in sermone

IX. Eidem.

Post tuum ex his partibus, qui nunquam contigisset! discessum, neque per sermones, neque per litteras quidpiam chari mihi animi audiens, ita

afficior, ut qui scissionem ac separationem violenter factam tolerant. At tu, qui hoc optime calles, quomodo sustinuisti per tantum tempus nos absque ulla consolatione deserere? Siquidem ergo nostri tibi curæ est: et certe est modis omnibus, qui pars et membrum unius animi es: quam celerrime scribito, et animum consolare, cui ipse id idem es, quod ille, absque dubio, corpori.

ὡσπερ ἀνάγκη τοὺς τομὴν βιζίαν καὶ διαφύξειν ὑποστάντας. Ἀλλὰ σὺ ὁ ταῦτα εἰδὼς, πῶς ἠνέτχου τον τοσοῦτον χρόνον ἀπαρακλήτους καταλιπεῖν; Ἐἴ τι οὖν ἡμῶν μέλει σοι, μέλει δὲ παντῶς μέλος ὄντι καὶ μέρος τῆς μιᾶς ψυχῆς, γράψον τὸ τάχος καὶ παραμύθησαι ψυχὴν, ἣ τοῦτο αὐτὸς εἶ, ὅπερ ἀτεχνῶς ἐκείνη τῷ σώματι.

ΣΥΜΕΩΝ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

ΚΑΙ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

ΕΠΙΤΟΜΗ ΚΑΝΟΝΩΝ

SYMEONIS MAGISTRI ET LOGOTHETÆ

EPITOME CANONUM

(Ex Christoph. Justelli *Bibliotheca Juris canonici veteris*, tom. II, p. 710. — In Symeonis epitome quatuor priora concilia œcumenica, Nicænum, Constantinopolitanum, Ephesinum et Chalcedonense, primum locum obtinent; sequuntur particulares sen topicæ synodi, eo ordine: Ancyrana, Sardicensis, Neocæsariensis, Gangrensis, Antiochena et Laodicensis, quibus etiam addidit canones apostolicos, sed et Africanos XCIV, et Trullenses, et tres epistolas canonicas Basili.

Sanctorum apostolorum.

1. Duo aut tres episcopi ordinant episcopum.

2. Unus vero presbyterum, vel diaconum.

3. Sacerdos lac, aut mel, aut siceram, aut animalia, aut legumina offerens ad altare, præterquam novas spicas et uvas et oleum, et thymiama, deponatur.

4. Fructus domum mittantur, primitiæ episcopo aut presbyteris, quos primi sequentibus distribuunt.

5. Conjugem sacerdos si ejiciat, excommunicetur: si vero non introducat, gradu dejiciatur.

6. Sæculares curas suscipiens sacerdos, sacerdotio privetur.

7. Qui cum Judæis Pascha celebrat, deponitur.

8. Sacerdos non communicans dicat causam; quod si non dixerit, excommunicetur: suspectum enim reddit offerentem.

9. Excommunicabis eum qui in oratione et communione non perseverat.

10. Qui orat cum excommunicato aut gradu dejecto, suapte sententia condemnatur.

11. Qui aliunde ejectum susceperit, magis ipse ejiciendus est.

12. Qui excommunicationem mentitur, ideo maxime rejiciendus est.

13. Sedem ex sede non invades, nisi qui ibi de-

B

Τῶν ἀποστόλων.

α'. Δύο ἢ τρεῖς ἐπίσκοποι χειροτονοῦσιν ἐπίσκοπον.

β'. Εἰς δὲ, πρεσβύτερον καὶ διάκονον.

γ'. Ἱερεὺς ὁ γάλα, ἢ μέλι, ἢ σίκερα, ἢ ζῶα, ἢ ὄσπρια τῷ θυσιαστηρίῳ προτάγων, πλὴν χιδρῶν καὶ σταφυλῆς [σταφυλῶν] καὶ ἐλαίου, καὶ κηρίου, καὶ θυμιάματος, καθαιρεσθῶ.

δ'. Αἱ ὀπῶραι οἴκοι πεμπέσθωσαν, ἀπαρχὴ τῶ ἐπισκόπῳ ἢ τοῖς πρεσβυτέροις, ἄς οἱ πρῶτοι τοῖς ἐξῆς διανέμοιεν.

ε'. Τὴν βοηθὸν ἱερεὺς ἐκδάλλων ἀφοριζέσθῶ, μὴ εἰσάγων δὲ, καθαιρείσθῶ.

ς'. Κοσμικὰς φροντίδας δεχόμενος ἱερεὺς, ἀνίερος.

ζ'. Καθαρεῖτο ὁ τελῶν μετὰ Ἰουδαίων τὸ Πάσχα.

η'. Ἱερεὺς μὴ μεταλαμβάνων λεγέτω τὸ αἴτιον, ἀφοριζέσθῶ δὲ μὴ λέγων· ὑποπτον γὰρ πεποίηκε τὸν προσάγοντα.

θ'. Ἀφορίσεις τὸν τῇ εὐχῇ, καὶ τε μεταλήψει μὴ παραμένοντα.

ι'. Ὁ συνευχόμενος ἑκοινωνήνῃ, ἢ καθηρημένῳ, αὐτοκατάκριτος.

ια'. Ὁ δεξάμενος τὸν ἄλλοθεν ἄδεκτον, ἀδεκτότερος.

ιβ'. Ὁ τὸν ἀφορισμὸν ψευτάμενος ἀδεκνότατος.

ιγ'. Θρόνον οὐκ ἐκπηδήσεις ἐκ θρόνου, εἰ